

ΚΕΦ. Ε.

§. I.

484. Περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν, ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἀποικος Λασιθαιμονίων· καὶ πλησίου ταύτης Ἀνάφη, ἐν ἡ τὸ τοῦ Αἴγλυτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος τοτὲ μὲν οὗτως,

Δίγλυττην ἀνάφην τε, λακωνίδι γείτονα Θήρη·

τοτὲ δὲ, τῆς Θήρας μητρεῖς,

Μήτηρ εὐέππου πατριόδος ὑμετέρης.

Ἔσι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα, δισκοσίων οὖσα τὸν περιμετρὸν σαδίων, κειμένη δὲ κατὰ Δίσιν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ Κυωσσίῳ διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑπτακοσίους σαδίους· πλησίου δ' αὐτῆς ἡ τε Ἀνάφη καὶ Θηρασία. Ταύτης δὲ εἰς ἑκατὸν ἀπέχει νησίδιον Ίος, ἐν ᾧ κεκριδεῦσθαι φασί τινες τὸν ποιητὴν Ὄμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ίου πρὸς ἐπέρσι ιόντι, Σίκινος, καὶ Λαγοῦσσα, καὶ Φολέγανδρος, ἢν Ἄρατος σιδηρείην ὄνομάζει διὰ τὸν τραχύτητα. Ἐγγὺς δὲ τούτων Κίμωλος, οὗτον ἡ γῆ ἡ Κιμώλια. Εὗθεν ἡ Σίφνος ἐν δύψει ἐξίν, ἐφ' ἥ λέγουσι, Σίφνιον ἀσράγαλον, διὰ τὸν εὔτελειον. Ετεὶ δὲ ἐγγυτέρω καὶ τῆς Κιμώλου καὶ τῆς Κρήτης ἡ Μῆλος, ἀξιολογωτέρα τούτων, διέχουσα τοῦ Ἐρμονικοῦ ἀκρωτηρίου, τοῦ Σικυλλαίου, σαδίους ἑπτακοσίους, τοσούτους δὲ σχεδόν τι καὶ τοῦ Διατυνναίου. Άθηναῖοι δέ ποτε πέμψαντες στρατὸν, ἥβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς πλειόνες. Αὗται μὲν οὖν ἐν

485. τῷ Κρητικῷ πελάγει. Ἐν δὲ τῷ Αἴγαίῳ μᾶλλον, αὐτῇ τε ἡ Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλαδίδες, καὶ αἱ ταύταις προσκείμεναι Σποράδες· ᾧν εἰσὶ καὶ αἱ λεχθεῖσαι περὶ τὴν Κρήτην.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΤΟΜΟΥ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΟΥ ΝΙΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΤΟΜΟΥ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΟΥ ΝΙΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

§. 2.

Η μὲν οὖν Δᾶλος ἐν πεδίῳ καμένην ἔχει τὸν πόλιν, καὶ τὸ 485.
ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῶν. Τὸ πέρικετά δὲ τῆς πό-
λεως δρός ὑψηλὸν ὁ Κύνθος καὶ τραχύ. Ποταμὸς δὲ διαρρέει
τὸν νῆσον Ίνωπός, οὐ μέγας· καὶ γάρ η νῆσος μικρά. Τετί-
μηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διεξ τοὺς Θεοὺς ἀπὸ τῶν ἡρωῶν χρόνων
ἀρξαμένη. Μνήμεται γάρ ἐνταῦθα η Λητώ τὰς ὄδηνας ἀπο-
θεσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος·

Ἐν γάρ τὸ πάροιδε φορτά,

φησίν δὲ Πίνδαρος,

Κυμάτεσσί τε Δᾶλος,
Παντοδαπῶν τ' ἀνίμων
Ρεπαίτεν ἀλλά Κοίου γένος
Θόπότ' ὁδύνυστι θεῖαις ἀγγειτόχοις ἐπίβαντιν,
Δὴ τότε τίσσαρες ὄρθαι
Πρέμνων ἀπώρευσσαν χθονίου,
Ἄν δ' ἐπὶ κραναῷ σχέδον
Πέτρας ἀδαμαντοπίδιος
Κίονες· ἐνδικαὶ τεκοῖ-
σ' εὐδαιμον' ἐπόφθατο γένναν.

Ἐνδοξὸν δὲ ἐποίησσαν αὐτὸν αἱ περιοιδεῖς νῆσοι, καλούμεναι
Κυκλαῖδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρεύς τε καὶ θυ-
σίας, καὶ χοροὺς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι
μεγάλας.

§. 3.

Κατ' ἄρχας μὲν οὖν δώδεκα λέγονται· προσεγένοντο δὲ καὶ
τέλειον. Ἀρτεμίδωρος δὲ οὗν [πεντεκαίδεκα] διαριθμεῖται, περὶ τῆς
Ιένης εἰπὼν, δτε ἀπὸ Θορίου μέχρι Σουνίου παράπειται μακρά,

T 2

485. οι αδίστην οσσού εξήκουντα τὸ μῆκος· ἀπὸ ταύτης γάρ, φησὶν, αἱ καλούμεναι Κυκλαδίδες εἰσὶ· δύο μαζί εἰσι δὲ Κέω, τὴν ἐγγυτάτω τῇ Ἑλένῃ· καὶ μετὰ ταύτην Κύθνου, καὶ Σέριφου, καὶ Μῆλου, καὶ Σίφνου, καὶ Κίμωλου, καὶ Πρεπέσανθου, καὶ Ὀλίαρου, καὶ πρὸς ταύτας Πάρου, Νάξου, Σύρου, Μύκονου, Τήνου, Ἄνδρου, Γύαρου. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν δώδεκα νομίζω· τὴν δὲ Πρεπέσανθου, καὶ Ὀλίαρου, καὶ Γύαρου, ἡττον· ὡν τῇ Γυάρῳ προσορμίσθεις, ἔγνων κάμιον ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον. Άπαιροντες δὲ ἐδεξάμενα πρεσβευτὴν ἐνθένδε ὡς Καίσαρα προκεχειρισμένου, τῶν ἀλιέων τινὰ (ἥν δὲ ἐν Κορίνθῳ Καίσαρ βαδίζων ἐπὶ τὸν Θρίαμβον τὸν Ἀκτισιόν)· συμπλέων δὲ ἔλεγε πρὸς τοὺς πυθούμενους, ὅτι πρεσβεύοι περὶ κουφισμοῦ τοῦ φόρου· τελοῖεν γάρ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰς ἑκατὸν χαλεπῶς ἐν 486. τελοῦντες. Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἀρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν·

Ἄλλοι δέ τινες γε σιδηρεάντον Φολέγανδρον,
Δειλὴν, ἥ Γύαρον παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίου.

§. 4.

Τὴν μὲν οὖν Δηλον ἔνδοξον γενομένην οὗτως, εἴτι μαλλον ηὔξησε κατασκαφεῖσα ὑπὸ Ρωμαίων Κόρινθος. Ἐκεῖσε γάρ μετεχώρησαν οἱ ἐμπόροι, καὶ τῆς ἀτελείας τοῦ ἱεροῦ προκαλουμένης αὐτοὺς, καὶ τῆς εὐκαιρίας τοῦ λιμένος· ἐν καλῷ γάρ κεῖται τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν πλέουσιν· ἢ τε παντίγυρις ἐμπορεύον τι πρᾶγμα ἔστι, καὶ συνήθεις ἦσαν αὐτῇ^{*} καὶ[†] Ρωμαῖοι τῶν ἄλλων μαλιστα, καὶ δτε συνειστήκει ἡ Κόρινθος· Ἀθηναῖοί τε λαβόντες τὴν νῆσον, καὶ τῶν ἱερῶν ἄμα καὶ τῶν ἐμπόρων ἐπεμελοῦντο ἕκανθως· ἐπελθόντες δὲ οἱ τοῦ Μιθριδάτου στρατηγοί, καὶ ὁ ἀποστῆσας τύραννος αὐτὴν διελυμέναυτο πάντα, καὶ παρεῖλασσον ἐρήμην οἱ Ρωμαῖοι πάλιν τὴν

νῆσου, ἀναχωρήσαντος εἰς τὴν οἰκείαν τοῦ βασιλέως· καὶ διετέλεσε μέχρι νῦν ἐνδεῶς πράττουσα. Εἶχουσι δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖοι.

§. 5.

Ρήνεια δὲ ἔρημον γησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρασι τῆς Δηλου γαστοῖς, δπου τὰ μαγίατα τοῖς Δηλίοις ἐστίν. Οὐ γάρ ἔξεστιν ἐν αὐτῇ τῇ Δηλῷ θάπτειν, οὐδὲ καίειν νεκρόν· οὐκ ἔξεστι δὲ οὐδὲ κύνα ἐν Δηλῷ τρέφειν. Όνομαζετο δὲ Ὁρτυγία πρότερον..

§. 6.

Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο, ή τε Ίουλίς καὶ ἡ Καρδαία, εἰς ᾧς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί, ή μὲν Ποικεσσαί εἰς τὴν Καρδαίαν, ή δὲ Κορησσία εἰς τὴν Ίουλίδα. Ἐκ δὲ τῆς Ίουλίδος δὲ τε Σιμωνίδης ήν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρατίσρατος ὁ ἱατρὸς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δικεῖται ποτε νόμος, οὗ μέμνηται καὶ Μέγανδρος·

Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανίκ·

Οὐ μὰ δινάμενος ζῆν καλῶς, οὐ δῆ κακῶς·

προσέταττε γάρ, ὃς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἔξηκοντα ἐτηγεγονότας κωμειάζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφὴν. Καὶ πολιορκουμένους δέ ποτε ὑπὸ Ἀθηναίων, ψηφίσασθαι φασι τοὺς πρεσβυτάρτους ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὅρισθέντος πληθίους ἐτῶν· τοὺς δὲ παύσασθαι πολιορκοῦντας. Κεῖται δὲ ἐν ὅρει τῆς Θαλάττης διέχουσα ἡ πόλις ὅσου πέντε καὶ εἴκοσι γαστίους· ἐπίνειου δὲ ἐστὶν αὐτῆς τὸ χωρίον, ἐν ὃ ἴδρυτο ἡ Κορησσία, κατοκίνου οὐδὲ κώμης ἔχουσα. Εἶτα δὲ καὶ πρὸς τὴν Κορησσία Σιμωνίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ πρὸς τὴν Ποικέσσην μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ, καὶ τῶν τῆς Ποικέσσης ἐρειπίων, τὸ τῆς Νεδουσίας.

487. Ἀθηνᾶς ιερὸν, ιδρυσαμένου Νέσορος κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον. Εἶτι δὲ καὶ Ἐλιξός ποταμὸς περὶ τὴν Κορησσίαν.

§. 7.

Μετὰ δὲ ταύτην Νάξος καὶ Ἄνδρος, ἀξιόλογοι, καὶ Πάρος. Εὐτεῦθεν τὴν Ἀρχιλόχος ὁ ποιητής. Τοπὸ δὲ Παρίων ἐκτίσθη Θάσος, καὶ Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις. Ἐν ταύτῃ μὲν οὖν λέγεται δὲ βωμὸς θέας ἄξιος, ταδιαίας ἔχων τὰς πλευράς· ἐν δὲ τῇ Πάρῳ ή Παρίᾳ λέπιος λεγομένη, αἱρίση πρὸς τὸν μαρμαρογλυφίαν.

§. 8.

Σύρος δὲ ἐστί, [μὴ] μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ἐξ ἣς Φερεκύδης ὁ Βάβυος ἡν. Νεώτερος δὲ ἐστὶν ὁ Ἀδριαῖος ἐκείνου. Ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ Πομπής Συρίην καλῶν·

Νῆσός τις Συρίη κεκλίσκεται
Ορτυγήτης καθύπερθε.

§. 9.

Μύκονος δὲ ἐστὶν, ὃ φ' ἡ μανθεύουσι κεῖσθαι τῶν γγυάντων τοὺς ὑζάτους ὃ φ' Ἡρακλέους καταλυθέντας· ἀφ' ὧν ἡ παρομία, Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονου, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει. Καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ.

§. 10.

Σέριφος δὲ ἐστὶν, ἐν ᾧ τὰ περὶ τὸν Δίκτυν μεμύθευται, τὸν ἀνελκύσαντα τὴν λάρυγγα τοῖς δικτύοις, τὴν περιέχουσαν τὸν Περσέα καὶ τὴν μητέρα Δασάην, καταπεποντωμένους ὅπ' Κ.Π.

ὑπ' Ἀκρισίου τοῦ πατρὸς τῆς Δανάης τραφῆναι τε γάρ ἐνταῦθα 487. τὸν Περσέα φασί, καὶ κομίζαντα τὸν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, δεῖξαντα τοῖς Σεριφίοις ἀπολιθώσαι πάντας· τοῦτο δὲ πρᾶξαι τιμωροῦντα τῇ μητρὶ, ὅτε αὐτὴν Πολυδέκτης ὁ βασιλεὺς ἀκουσαν ἀγαγέσθαι προειλέτο πρὸς γάμου, συμπραττόντων ἐκείνων. Οὕτω δὲ ἐσὶ πετρώδης ἡ νῆσος, ὡς εἴη πότε τῆς Γοργόνος τὸῦτο παρεῖν αὐτὴν φασιν οἱ κωμῳδοῦντες.

§. 11.

Τῆνος δὲ πόλιν μὲν οὐ μεγάλην ἔχει· τὸ δὲ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος μέγα ἐν ἀλσει, τῆς πόλεως ἔξο, Θέας ἄξιον· ἐνῷ καὶ ἐξιατόρια πεποίηται μεγάλα, σημεῖον τοῦ συνέρχεσθαι πλῆθος ἕκανθὸν τῶν συνθυόντων αὐτοῖς ἀτυχειτόνων τὰ Ποσειδῶνια.

§. 12.

Ἐσὶ δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποραδῶν, δῆεν ἡν Σιμωνίδης, ὁ τῶν Ιαύρων ποιητὴς, καὶ Λέβινθος, καὶ Λερία....

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω Λέριοι κακοί, οὐχ' ὁ μὲν, ὃς δ' οὗ-

Πάντες, πλὴν Προκλέους εἰ Προκλέης Λέριος.

Διεβέβλητο γάρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε οὖν θρωποί.

488.

§. 13.

Πλησίον δὲ ἐσὶ καὶ ἡ Πάτμος, καὶ [αἱ] Κορασσίαι, πρὸς οὓς μέσην κείμεναι τῇ Ἰκαρίᾳ· αὗτη δὲ Σάμω. Ή μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομάς δὲ ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· τοιαύτη δὲ οὖσα, ἐνδοξός ὅμως ἐστι, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἰκαρίου καλεῖται τὸ προκείμενον πελαγός· ἐνῷ καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος καὶ Κῦρος ἐστι, καὶ αἱ ἄρτε λεχθεῖσαι Κορασσίαι, καὶ Πάτμος, καὶ Λέρος. Ἐνδοξόν δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ [τῇ Σάμῳ] ὄρος, ὁ Κερκετεὺς, μᾶλλον τῆς Ἀμπελου· αὗτη δὲ ὑπέρκειται τῆς Σαμίου πελεως. Συνάπτει δὲ

T 4

483. τῷ Ἰκαρίῳ τὸ Καρπάθιον πελαγος πρὸς νότου· τούτῳ δὲ τὸ
Αἰγύπτιον· πρὸς δὲ μήσων τὸ τε Κρητικὸν καὶ τὸ Λιβυκόν.

§. 14.

Καὶ ἐν τῷ Καρπάθῳ δ' εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ^{τῆς Κῶ μαλισσαί, καὶ Ρόδου, καὶ Κρήτης· ὃν εἰσὶν Ἀσυπάλαια τε καὶ Τῆλος καὶ Χαλκία, καὶ ἀς Ὄμηρος δύομάζει ἐν τῷ Καταλόγῳ.}

**Οἱ δὲ ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλειν, μήσους τε Καλύδνας.**

Ἐξω γάρ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ρόδου, περὶ ὃν ἔροῦμεν ὅτερον,
τὰς τε σῆλας ἐν ταῖς Σποράσι τεθεμένην, καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα
μεμνήμενα αὐτῶν, καίπερ τῆς Ἀσίας, οὐ τῆς Εὐρώπης ἐγγὺς
οὖσῶν· ἐπειδὴ τῇ Κρήτῃ καὶ ταῖς Κυκλασί καὶ τὰς Σποράδας
συμπεριλαβεῖν ἐπήγετο πως ὁ λόγος. Ήν δὲ τῇ τῆς Ἀσίας
περιοδείᾳ τὰς προσεχεῖς αὐτῇ τῶν ἀξιολόγων μήσων προσ-
περιοδεύσωμεν, Κύπρου, καὶ Ρόδου, καὶ Κῶν, καὶ τὰς ἐν τῇ
ἐφεξῆς παραλίας κειμένας, Σάμου, Χίου, Λέσβου, Τένεδου· νῦν
δὲ τὰς Σποράδας, ὃν ἀξιον μητρίηναι λοιπὸν, ἐπιμεν.

§. 15.

Η μὲν οὖν Ἀσυπάλαια ἵκανῶς ἐις πελαγία, πολὺν ἔχουσα.
Η δὲ Τῆλος ἐκτέταται παρὰ τὴν Κυιδίαν μακρὰ, ὑψηλὴ, σενή,
τὴν περίμετρον ὅσου ἑκατὸν καὶ τετταράκοντα γαδίων, ἔχουσα
ὑφορμον. Η δὲ Χαλκία τῆς Τῆλου διέχει γαδίους ὄγδοοικοντα,
Καρπάθου δὲ τετρακοσίους, Ἀστυπαλαίας δὲ περὶ διπλα-
σίους. ἔχει δὲ καὶ κατοικίαν ὅμωνυμον, καὶ ιερὸν Ἀπόλλωνος,
καὶ λιμένα.

§. 16.

Νίσυρος δὲ πρὸς ἄρκτον μέν ἐξι Τῆλου, διέχουσα αὐτῆς 488. ὅσου ἔχοντα σαδίους, ὅσους καὶ Κῷ διέχει σρογγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης, τοῦ μυλίου λίθου· τοῖς γοῦν ἀσυγέίτοσιν ἐσεῖθεν ἐσιν ἡ τῶν μύλων εὔπορία. Εἶχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ Θερμά, καὶ Ποσειδῶνος Ἱερόν· περίμετρος δὲ αὐτῆς ὄγδοοίκοντα σάδιοι. ἐσιν δὲ καὶ νησίδια πρὸς αὐτῇ Νισυρίων λεγόμενα. Φασὶ δὲ, τὴν Νίσυρον ἀπό- 489. Θραυσμα εἶναι τῆς Κῷ, προσθέντες καὶ μῆνον, δτι Ποσειδῶν διώκων ἔνα τῶν Γγυάντων, Πολυβώτην, ἀποθράυσας τῇ τριάνῃ τρύφος τῆς Κῷ ἐπ' αὐτὸν βαλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ὑποκείμενον ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὸν Γίγαντα· τινὲς δὲ αὐτὸν ὑποκεῖσθαι τῇ Κῷ φασιν.

§. 17.

Η δὲ Καρπαθός, οὐ Κράπαθον εἶπεν δ Ποιητής, ὑψηλὴ ἐσι, κύκλου ἔχουσα σαδίων διακοσίων. Τετράπολις δὲ ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶγεν ἀξιόλογον ἀφ' οὗ καὶ τῷ πελάγει τοῦνομα ἐγένετο. Μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος, ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισυρίων νήσῳ. Κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λευκὴν ἀκτὴν· ἡ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας διέχει περὶ χιλίους σαδίους, τῆς δὲ Καρπάθου περὶ τετρακισχιλίους.

§. 18.

Η Κάσος δὲ ταύτης μὲν ἀπὸ ἔβδομοίκοντά ἐσι σαδίων· τοῦ δὲ Σαλμωνίου τοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκοντα· κύκλου δὲ ἔχει σαδίων ὄγδοοίκοντα. ἐσι δὲ ἐν αὐτῇ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Κασίων νῆσοι καλούμεναι πλείους περὶ αὐτήν.

§. 19.

489. Νήσους δὲ Καλύμνιας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν Ποιητὴν, ὃν μίση εἶναι Καλύμνιαν· εἰκὸς δὲ, ώς ἐκ τῶν Νισυρίων λέγονται καὶ Κασίων αἱ ἔγγυς καὶ ὑπήκοοι, οὗτως καὶ τὰς τῇ Καλύμνῃ περικειμένας, ἵσως τότε λεγομένη Καλύμνη· τινὲς δὲ δύο εἶναι Καλύμνιας φασὶ, Λέρου καὶ Καλύμνιαν· δισπερ καὶ λέγειν τὸν Ποιητὴν. Οὐ δὲ Σικῆψιος πληθυντικῶς ὀνομάσθαι τὸν νῆσον Καλύμνιας φησὶν, ως Ἀθήνας, καὶ Θήβας· δεῖν δὲ ὑπερβατῶς δέξασθαι τὸ τοῦ Ποιητοῦ· οὐ γάρ νήσους Καλύμνιας λέγειν· σὺλλ,

Οἱ δὲ ἄρχ νήσους

Νισυρόν τε εἶχον, Κράπαθόν τε Κάστον τε
Καὶ Κῶν, Εύρυτύλοιο πόλιν, Καλύμνιας τε....

§. 20.

Ἄπαν μὲν οὖν τὸ νησιωτικὸν μέλι ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἀξεῖόν ἐσι καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ τὸ δὲ ἐν ταῖσδε ταῖς νήσοις διαφερόντως μᾶλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον.